

Лебедин

Тарас Шевченко

Уривок з поеми [“Гайдамаки”](#)

"Я сирота з Вільшаної,
Сирота, бабусю.
Батька ляхи замучили,
А мене... боюся.
Боюсь згадать, моя сиза...
Узяли з собою.
Не розпитуй, бабусенько,
Що було зо мною.
Я молилась, я плакала,
Серце розривалось,
Сльози сохли, душа мерла...
Ох, якби я знала,
Що побачу його ще раз,
Що побачу знову,—
Вдвоє, втрое б витерпіла
За єдине слово!
Вибачай, моя голубко!
Може, я грішила,
Може, бог за те й карає,
Що я полюбила,—
Полюбила стан високий
І карії очі,
Полюбила, як уміла,
Як серденько хоче.
Не за себе, не за батька
Молилась в неволі,—
Ні, бабусю, а за його,
За милого, долю.
Карай, боже! твою правду
Я витерпіть мушу.
Страшно сказать: я думала
Занапастити душу.
Якби не він, може б... може,
І занапастила.

Тяжко було! Я думала:
"О боже мій милий!
Він сирота,— хто без мене
Його привітає?
Хто про долю, про недолю,
Як я, розпитає?
Хто обійме, як я, його?
Хто душу покаже?
Хто сироті убогому
Добре слово скаже?"
Я так думала, бабусю,
І серце сміялось:
"Я сирота: без матері,
Без батька осталась,
І він один на всім світі,
Один мене любить;
А почує, що я вбилась,
То й себе погубить".
Так я думала, молилась,
Ждала, виглядала.
Нема його, не прибуде,—
Одна я осталась..."
Та й заплакала. Черниця,
Стоя коло неї,
Зажурилась.
"Бабусенько!
Скажи мені, де я?"
"В Лебедині, моя пташко,
Не вставай: ти хвора".
"В Лебедині! чи давно я?"
"Ба ні, позавчора".
"Позавчора?.. Стривай, стривай...
Пожар над водою...
Жид, будинок, Майданівка...
Зовуть Галайдою..."
"Галайдою Яремою
Себе називає
Той, що привіз..."
"Де він, де він?
Тепер же я знаю!..."
"Через тиждень обіцявся

Прийти за тобою".
"Через тиждень! через тиждень!
Раю мій, покою!
Бабусенько, минулася
Лихая година!
Той Галайда — мій Ярема!..
По всій Україні
Його знають. Я бачила,
Як села горіли;
Я бачила — кати-ляхи
Трусилися, мліли,
Як хто скаже про Галайду.
Знають вони, знають,
Хто такий, і відкіля він,
І кого шукає!..
Мене шукав, мене найшов.
Орел сизокрилий!
Прилітай же, мій соколе,
Мій голубе сизий!
Ох, як весело на світі,
Як весело стало!
Через тиждень, бабусенько..
Ще три дні осталося.
Ох, як довго!..
"Загрібай, мамо, жар, жар,
Буде тобі дочки жаль, жаль..."
Ох, як весело на світі!
А тобі, бабусю,
Чи весело?"
"Я тобою,
Пташко, веселюся".
"А чом же ти не співаєш?"
"Я вже одспівала..."
Задзвонили до вечерні;
Оксана осталась,
А черниця, помолившись,
В храм пошкандибала.
Через тиждень в Лебедині
У церкві співали:
Ісаїя, ликуй! Вранці
Ярему вінчали;

А ввечері мій Ярема
(От хлопець звичайний!),
Щоб не сердить отамана,
Покинув Оксану:
Ляхів кінча; з Залізняком
Весілля справляє
В Уманщині, на пожарах.
Вона виглядає,—
Виглядає, чи не їде
З боярами в гості —
Перевезти із келії
В хату на помості.
Не журися, сподівайся
Та богу молися.
А мені тепер на Умань
Треба подивитись.